

Sygn. akt VIII *Pa* 240/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Teresa Kalinka (spr.)
Sędziowie:	Grażyna Łazowska Anna Capik-Pater
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2021r. w Gliwicach

sprawy z powództwa A. O.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy

na skutek apelacji powoda i pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 4 października 2019 r. **sygn. akt** VI P 157/16

1. oddała obie apelacje;
2. koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym znosi wzajemnie między stronami.

(-) sędzia Anna Capik-Pater (-) sędzia Teresa Kalinka (spr.) (-) sędzia Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII Pa 240/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 października 2019 Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na rzecz powoda A. O. kwotę 12.997,14 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia, oddalił powództwo o przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy i orzekł o kosztach postępowania.

Wyrok zapadł po ustaleniu następującego stanu faktycznego:

A. O. został zatrudniony w (...) sp. z o.o. w G. dnia 12 stycznia 2009 r. na stanowisku górnika pod ziemią. W skierowaniach na badania wstępne oraz profilaktyczne wskazywano, że powód zajmuje stanowisko górnika pod ziemią i że pracuje na wysokości powyżej 3 m. W 2015 r. skierowano powoda na badania psychologiczne, w wyniku których stwierdzono brak przeciwwskazań do pracy na stanowisku operatora urządzeń dostawczo transportowych oraz do pracy powyżej 3 m. Z opisu stanowiska pracy wynika, że praca powoda polegała na: konserwacji maszyn i urządzeń (50% czasu pracy), transporcie materiałów (30% czasu pracy), obsłudze przenośników (16% czasu pracy) oraz sporadycznie drążeniu wyrobisk. W ramach transportu ręcznego do zadań powoda należało przenoszenie materiałów, w ramach obsługi przenośnika taśmowego – jego włączanie i wyłączanie. Wykonując transport ręczny powód przebywał w pobliżu przenośnika.

U pozwanej przyjęto zasadę, że wszyscy pracownicy zatrudnieni pod ziemią powinni mieć uprawnienia do pracy na wysokości (do i powyżej 3 m), bo było to praktyczne z uwagi na warunki pracy wymagające czasami pracy w takich warunkach. Od 2014 r. powód przedkładał zwolnienia lekarskie o niezdolności do pracy wystawiane przez lekarzy specjalizacji: internista, neurolog i psychiatra.

W dniu 29 stycznia 2016 r. w lekarz medycyny pracy wydał orzeczenie o zdolności powoda do pracy na okres 2 lat.

W dniu 1 lutego 2016 r. Prezes zarządu pozwanej – A. S. wystawił ponowne skierowanie na badania lekarskie celowane, bowiem usłyszał od kierownika działu BHP M. K., że powód dziwnie zachowywał się na szkoleniu okresowym BHP, mówił chaotycznie i „był na szkoleniu nieobecny duchem”. A. S. utwierdził się w przekonaniu o słuszności skierowania powoda na powtórne badania po tym, jak powód przyszedł do niego i zachowywał się dziwnie, mówił chaotycznie, ale sam nie widział dziwnego zachowania powoda na szkoleniu BHP.

W orzeczeniu lekarskim nr (...) wystawionym w dniu 1 lutego 2016 r. stwierdzono, że powód stał się niezdolny do pracy. Podano, że istnieją przeciwwskazania do pracy z maszynami w ruchu i na wysokości powyżej 3 m. W dniu 2 lutego 2016 r. w orzeczeniu psychologicznym nr (...) - wydanym na podstawie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 15 grudnia 2011 r. (Dz. U. Nr 275, poz. 1628)- stwierdzono istnienie u powoda przeciwwskazań psychologicznych do pracy na stanowisku operatora (samojezdnych) maszyn przodkowych: kombajnów chodnikowych, wozów wiertniczych, wozów kotwiących, ładowarek samojezdnych, maszynisty lokomotyw pod ziemią, maszynisty kolejki podwieszanej linowej, maszynisty kolejki podwieszanej szynowej, maszynisty kolejki spągowej, maszynisty kolejki łańcuchowej, maszynisty kolejki spalinowej, pracownika zatrudnionego na wysokości do i powyżej 3 metrów w ruchu podziemnych zakładów górniczych.

W dniu 11 lutego 2019 r. powodowi wręczono rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem, w którym wskazano, że przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę jest brak możliwości zatrudnienia zgodnie z zaleceniem lekarskim zawartym w orzeczeniu z dnia 3 lutego 2016 r., a zgodnie z orzeczeniem przeciwwskazana jest praca na wysokości powyżej 3 m oraz praca z maszynami w ruchu, która wymaga samodzielności i szczególnej koncentracji. Wypowiedzenie umowy o pracę poprzedzone było zawiadomieniem organizacji związkowych, które nie wniosły sprzeciwu.

Powód otrzymał od pozwanej propozycję zatrudnienia na powierzchni, ale odmówił.

Pozwem z dnia 15 lutego 2019 r. powód wniósł o: „uznanie rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem z dnia 3.03.2016 za bezskuteczne” w punkcie „Przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę jest... przeniesiony do prac pomocniczych na powierzchni”, przy czym w uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że „Teoretycznie – powinienem walczyć o przywrócenie mnie do pracy, ale po głębszym namyśle – rezygnuję z tego kroku. Nie ma sensu „na siłę” żądać przywrócenia do pracy”. W toku postępowania sądowego żaden z biegłych sądowych - z zakresu medycyny pracy i neurolog, laryngolog i okulista nie stwierdzili niezdolności do pracy powoda od stycznia 2016 roku. Wskazano, że brak jest potrzeby do wydania opinii przez psychologa, gdyż odzyskanie zdolności do pracy po leczeniu psychiatrycznym zostało potwierdzone zaświadczeniem od lekarza psychiatry. Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwane o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniających

Zdaniem Sądu I instancji

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie co do zasady. Pozwana doręczając wypowiedzenie umowy o pracę dochowała wymogów formalnych wynikającym z kodeksu pracy, a wskazana przyczyna była konkretna. (art. 30 § 4 k.p.), , lecz nieprawdziwa i nieuzasadniona (art. 45 § 1 k.p.)

Powód pracował jako górnik pod ziemią, i do jego obowiązków należał transport materiałów, konserwacja maszyn i urządzeń oraz obsługa przenośników i sporadycznie drażnienie wyrobisk. Tożsama nazwa stanowiska pracy widnieje na skierowaniach na badania kontrolne i okresowe z 26 listopada 2015 r. i 12 stycznia 2016 r. W żadnym z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych nie wskazano, by powód był operatorem (samojezdnych) maszyn przodkowych lub maszynistą kolejek. Jak wynika natomiast z akt osobowych oraz przesłuchania powoda i zeznań świadków, powód wykonywał sporadycznie pracę na wysokości do i powyżej 3 m.

Pozwana po powrocie powoda do pracy w styczniu 2016 roku miała obowiązek skierowania go na badania lekarskie. Rozważenia wymagało natomiast, jaki powinien być zakres badań lekarskich.

Podstawę do przeprowadzania okresowych i kontrolnych badań lekarskich stanowi art. 229 k.p. Rodzaj i tryb badań lekarskich określało natomiast rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 30 maja 1996 r. w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie pracy (Dz. U 2016 poz., 2067), dalej zwane: rozporządzeniem. W § 5 rozporządzenia przewidziano, że od orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w § 2 ust. 5, przysługuje odwołanie wnoszone na piśmie; odwołanie przysługuje osobie badanej oraz pracodawcy, który wydał skierowanie na badania lekarskie; orzeczenie lekarskie wydane w trybie odwołania jest ostateczne. W załączniku nr 1 do rozporządzenia wymieniono jako czynnik szkodliwy lub uciążliwy pracę na wysokości powyżej i do 3 m, przy czym w przypadku pracy na wysokości powyżej 3 m wskazano na potrzebę przeprowadzenia dodatkowo badań neurologicznych, okulistycznych i otolaryngologicznych. Powód otrzymał w dniu 29 stycznia 2016 r. orzeczenie o zdolności do pracy na zajmowanym stanowisku (badania okresowe i kontrolne). Lekarz orzekający nie rozszerzył na podstawie § 2 rozporządzenia diagnostyki o żadne inne badania, w tym o badania neurologiczne, laryngologiczne, okulistyczne ani psychologiczne. Pracodawca nie odwołał się od orzeczenia lekarskiego w trybie podanym w rozporządzeniu. Należy uznać zatem, że orzeczenie o zdolności powoda do pracy powinno być podstawą do dopuszczenia powoda do pracy. Nie do zaakceptowania jest pogląd, że pracodawca mógł skierować powoda na kolejne badania, w zakresie i w trybie przez siebie wskazanym (badania psychologiczne, skierowanie do innego lekarza orzecznika). Podkreślić należy, że pracodawca w ogóle nie dopuścił powoda do wykonywania pracy pod ziemią, nie miał więc żadnych przesłanek by kwestionować orzeczenie lekarskie stwierdzające, że powód jest zdolny do wykonywania pracy. Nie może przesądzać o braku zdolności do wykonywania pracy górnika pod ziemią zachowanie powoda na szkoleniu BHP, nawet jeśli było odbierane subiektywnie jako „dziwne” przez prowadzącego szkolenie. Podobnie ocena zachowania powoda przez Prezesa zarządu nie może być podstawą do uznania, że powód nie legitymuje się odpowiednim stanem zdrowia do pracy pod ziemią, skoro powód przyszedł do Prezesa zarządu po skierowaniu go na dodatkowe badania i miał prawo być wzburzony oraz zdezorientowany tą decyzją. W ocenie Sądu skoro pracodawca nie wyczerpał drogi odwoławczej od orzeczenia lekarskiego wskazanej w rozporządzeniu, to nie miał prawa kwestionować stanu zdrowia powoda. Kwestionowanie stanu zdrowia powoda, a tym samym aktualności orzeczenia lekarskiego możliwe było jedynie w przypadku wystąpienia zdarzeń mogących wskazywać na zmianę stanu zdrowia pracownika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2002 r., opublikowano: OSNP 2004/12/209, LEX 2019), przy czym w niniejszej sprawie trudno wskazywać na jakiegokolwiek okoliczności mogące wpływać na zmianę stanu zdrowia pracownika pomiędzy datą badania (29 stycznia 2016 r.), a szkoleniem BHP (30 stycznia 2016 r.).

Jak wynika z kolei z niekwestionowanych przez strony opinii biegłych z zakresu medycyny pracy, neurologii, laryngologii i okulistyki powód jest i był zdolny w lutym 2016 r. do wykonywania pracy górnika pod ziemią, w tym w zakresie pracy do i powyżej 3 m. Należy zatem uznać, że w świetle rozporządzenia, powód jest i był zdolny w dacie badania lekarskiego do pracy na zajmowanym stanowisku górnika pod ziemią, a przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę (niezdolność do wykonywania pracy z uwagi na stan zdrowia) nie była prawdziwa. Ponadto, na co wskazano

w opinii, nie było podstaw do kierowania powoda na dodatkowe badania psychologiczne, albowiem jego leczenie u lekarza psychiatry zakończyło się i lekarz ten uznał, że powód jest zdolny do pracy.

Brak również podstaw do kierowania powoda na dodatkowe badania psychologiczne z uwagi na zajmowane stanowisko pracy. Powód zajmował na stanowisku górnika pod ziemią i na tym stanowisku pracy powód nie miał obowiązku legitymowania się orzeczeniem psychologicznym o stanie zdrowia. Sam fakt przebywania przez powoda w pobliżu urządzeń w ruchu i obsługa przonośnika taśmowego nie jest równoważna z zajmowaniem stanowiska operatora maszyn przodkowych takich jak: kombajny chodnikowe, wozy wiertnicze, wozy kotwiące, ładowarki samojezdne, lokomotywy pod ziemią, kolejki podwieszane.

W orzeczeniu psychologicznym nr (...) z dnia 2 lutego 2016 r. (w którym stwierdzono że u powoda istnieją przeciwwskazania psychologiczne do pracy na stanowisku operatora (samojezdnych) maszyn przodkowych: kombajnów chodnikowych, wozów wiertniczych, wozów kotwiących, ładowarek samojezdnych, maszynisty lokomotyw pod ziemią, maszynisty kolejki podwieszanej linowej, maszynisty kolejki podwieszanej szynowej, maszynisty kolejki spągowej, maszynisty kolejki łańcuchowej, maszynisty kolejki spalinowej, pracownika zatrudnionego na wysokości do i powyżej 3 metrów w ruchu podziemnych zakładów górniczych) podano, że orzeczenie wydano w wyniku badania przeprowadzonego na podstawie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od osób kierownictwa i dozoru ruchu zakładów górniczych, mierniczego górniczego i geologa górniczego oraz wykazu stanowisk w ruchu zakładu górniczego, które wymagają szczególnych kwalifikacji. Podstawy do skierowania powoda na badania psychologiczne nie mogło również stanowić rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie kwalifikacji w zakresie górnictwa i ratownictwa górniczego, wymieniającym wykaz stanowisk, z których zajmowaniem łączy się konieczność posiadania aktualnych badań lekarskich (psychologicznych). Do stanowisk takich nie zalicza się stanowisko górnika pod ziemią. Wreszcie podstawy do skierowania na badania nie dawało rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie rodzajów pracy wymagających szczególnej sprawności psychofizycznej (Dz. U. z 1996 r., Nr 62, poz. 287), które nie wymienia wśród prac wymagających szczególnej sprawności psychofizycznej pracy górnika pod ziemią ani pracy na wysokości do i powyżej 3 m.

Konkludując, pozwana, składając powodowi oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia, naruszyła przepisy o rozwiązywaniu umów o pracę, albowiem przyczyna podana w wypowiedzeniu umowy o pracę była nieuzasadniona: powód w dacie złożenia mu wypowiedzenia umowy o pracę był zdolny do wykonywania pracy na zajmowanym przez siebie stanowisku: górnika pod ziemią, w tym do pracy na wysokości do i powyżej 3 m. Skoro powód zajmował stanowisko niezwiązane z obsługą samojezdnych maszyn przodkowych czy prowadzeniem kolejek (lokomotyw), to nie było uzasadnione wymaganie od niego zdolności do pracy przy obsłudze (prowadzeniu) tych maszyn.

W razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu (art. 45 § 1 k.p.). Zgodnie z art. 45 § 2 k.p. sąd pracy może nie uwzględnić żądania pracownika (...) przywrócenia do pracy, jeżeli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu.

W niniejszej sprawie Sąd uznając roszczenie powoda za zasadne, nie orzekł o przywróceniu go do pracy, a zasądził odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia. Powód w pozwie wprost napisał, że nie domaga się przywrócenia do pracy, co uzasadniał konfliktem między nim a pracodawcą. W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego, który Sąd podziela w całości, pracownik, który dokonał świadczenia przemienne (odszkodowania) zgodnie z art. 365 § 2 k.c., po dojściu oświadczenia woli do pracodawcy, bez jego zgody, nie może skutecznie dochodzić przywrócenia do pracy (art. 45 § 1 k.p.) Pozwana w toku postępowania nie wyraziła zgody na zmianę roszczenia. Zmiana żądania po doręczeniu odpisu pozwu pozwanej nie była skuteczna bez zgody strony przeciwnej.

Nadto powód przesłuchiwany na rozprawie w dniu 27 września 2019 r. wprost wskazywał, że praca u pozwanej nie byłaby lekka z uwagi na konflikt między nim a pracodawcą, a jako uzasadnienie żądania podawał, że „nie można odrzucić lat przepracowanych pod ziemią” i że „potrzebuje ciągłości pracy pod ziemią”. W ocenie Sądu powód na skutek przywrócenia do pracy nie osiągnąłby zamierzonych skutków – ciągłości zatrudnienia i wliczania okresu trwania postępowania sądowego, a jednocześnie z uwagi na głęboki konflikt między nim a pracodawcą przywrócenie go do pracy byłoby niecelowe, na co zresztą wskazywał sam powód już w pozwie.

Z uwagi na powyższe Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda odszkodowanie, oddalając w punkcie 2 powództwo o przywrócenie powoda do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Z uwagi na omyłkę, Sąd nie oddalił powództwa również w zakresie drugiego z roszczeń zgłoszonych przez powoda (pełnomocnika powoda), to jest o zasądzenie wynagrodzenia za okres 1 miesiąca. Orzekł o kosztach postępowania.

Powód A. O. zaskarżył wyrok punktach 1 i 2 w części oddalającej powództwo o przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy oraz o zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Zarzucił :

1. naruszenie prawa materialnego , a to art. 45 § 2 k.p. poprzez nieuwzględnienie żądania przywrócenia do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy pomimo że uwzględnienie tego żądania było możliwe i celowe ;

2. naruszenie prawa procesowego a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieprawidłową ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i uznanie, że powód dokonał wyboru świadczenia przemiennego i żądał przed doręczeniem pozwanej zapłaty odszkodowania, a nie przywrócenia do pracy, przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i dokonanie błędnych ustaleń faktycznych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności poprzez ustalenie że ma konflikt z pracodawcą, pomimo że z przesłuchania świadków taki wniosek nie wynikał;

3. naruszenie prawa procesowego, a to art. 316 k.p.c. polegało na tym że sąd przy wyrokowaniu wziął pod uwagę stan rzeczy który nie istniał na chwilę zamknięcia rozprawy, ponieważ w tej dacie nie istniał konflikt pomiędzy powodem a pracodawcą. Wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez przywrócenie powoda do pracy u pozwanego na dotychczasowych warunkach pracy i płacy i zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów procesowego według norm przepisanych.

Z uzasadnienia apelacji wynika, że powód miał od początku żądać orzeczenia o bezskuteczności wypowiedzenia umowy o pracę , a dopiero później zgłosił żądanie przywrócenia do pracy. Pozwany w odpowiedzi na pozew stwierdził, że żądanie powoda nie jest sprecyzowane i że nie można odczytać jego intencji a więc nie można uznać, aby powód jeszcze przed doręczeniem odpisu pozwu pozwanej dokonał wyboru roszczenia, skoro nawet sama pozwana tego nie twierdziła.

Ustanowienie dla powoda pełnomocnika procesowego ma na celu udzielenie mu pomocy prawnej w toku procesu. Gdyby zatem uznać że powód istotnie początkowo żądał odszkodowania, to nie sposób uznać, że zmiana tego żądania nie mogła nastąpić później. Takie założenie oznaczałoby że rola pełnomocnika procesowego jest ograniczona i iluzoryczna skoro nie mógł on w imieniu powoda sprecyzować żądania.

Pozwany (...) Zakład Usług (...) zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 227 k.p.c. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych poczynionych przez sąd wynikający z przyjęcia, że powód był zdolny do pracy na wysokości do i powyżej 3 metrów, co skutkowało przyjęciem, że przyczyna wypowiedzenia wskazana przez pozwanego w wypowiedzenia z dnia 3 lutego 2019 roku (winno być 3 lutego 2016 roku) nie była rzeczywistą przyczyną rozwiązania stosunku pracy z powodem ;

2. art. 286 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. przez brak dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej biegłych z zakresu okulistyki i otolaryngologii w sytuacji, gdy stanowisko lekarzy zawarte w opiniach biegłych nie odnosiło się do całości tezy dowodowej;

3. art. 316 § 2 k.c (winno być k.p.c.) . przez brak orzeczenia wyroku kończącym sprawę o jednym z roszczeń ,powoda mimo że stosownie do art. 47 k.p. wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy przysługuje jedynie pracownikowi przywróconemu do pracy;

4. art. 365 § 2 k.c. poprzez brak oddalenia powództwa w związku ze zmianę roszczenia powoda i niewyrażenie zgody na zmianę roszczenia przez pozwanego, podczas gdy świadczenie ma charakter prawnokształtujący i jego zmiana możliwa jest tylko zgodą strony przeciwnej .

Pozwany wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego i kosztów postępowania pierwszej instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Zdaniem pozwanej Sąd błędnie ocenił materiał dowodowy poprzez przyjęcie że powód był zdolny do wykonywania pracy na dotychczasowe stanowisku, co doprowadziło do stwierdzenia, że przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy o pracę z powodem była przyczyną nieprawdziwą. U pozwanego w przyjętą praktyką było wymaganie od wszystkich pracowników pracujących pod ziemią zdolności do pracy na wysokości do i powyżej 3 m. Zdaniem pozwanego orzeczenie o zdolności do pracy z dnia 26 stycznia 2019 (winno być 2016) roku było wadliwe , ponieważ nie przeprowadzono odpowiednich badań w zakresie zdolności do pracy i wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego rzetelność tego orzeczenia winna budzić uzasadnione wątpliwości. Dlatego też powód został po raz drugi wysłany na badanie dnia 3 lutego i wówczas zdolności do pracy nie uzyskał. Zdaniem pozwanego postępowanie dowodowe winno zmierzać do ustalenia , czy powód w dniu złożenia oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia istotnie był niezdolny do pracy na zajmowanym stanowisku Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dało odpowiedzi na to pytanie , a wydane opinie lekarskie nie zawierały odpowiedzi na wszystkie pytania zawarte w tezie dowodowej sądu. . Sąd Rejonowy wydając zaskarżone orzeczenie nie oparł się na kompletnym materiale dowodowym, bowiem nie uzyskano odpowiedzi na pytanie, czy powód był zdolny do pracy do ich powyżej trzech metrów Sąd w sentencji wyroku nie odniósł się do żądania powoda w zakresie zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy . Pozwany podkreślił, że nie wyraził zgody na zmianę roszczenia z odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę na przywrócenie do pracy .

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje powoda i pozwanego nie zasługują na uwzględnienie,, bowiem nie zawierają jakichkolwiek argumentów które mogłyby skutecznie podważyć ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy. Zaskarżone orzeczenie jest trafne i zyskuje pełną akceptację Sądu Okręgowego. Sąd przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, nawet wykraczające poza zakres przedmiotu sporu, dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego i oceny prawnej, a rozstrzygnięcie swoje również prawidłowo i wyczerpująco uzasadnił. Sąd Okręgowy w pełni podzielił ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy uznając, że nie przekracza ona granic swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 k.p.c. i ostatecznie przyjął za własną.

Wskazać należy, że w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego sporządzonego zgodnie z wymaganiami art. 327¹ k.p.c. spotka się z pełną aprobatą sądu drugiej instancji, to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia.

Powód zarzucił naruszenie art. 45 § 2 k.p. poprzez nieuwzględnienie żądania przywrócenia do pracy twierdząc, że uwzględnienie tego żądania było możliwe i celowe. Zdaniem Sądu odwoławczego zarzut ten jest bezprzedmiotowy. Istotne w sprawie jest, że powód w pozwie złożył oświadczenie woli, z którego w sposób jednoznaczny wynika, iż nie żąda przywrócenia do pracy. Stanowisko pozwanej zawarte w odpowiedzi na pozew, że żądanie pozwu nie zostało sprecyzowane w sposób umożliwiający odczytanie intencji powoda jest zrozumiałe. Powód domagał się zmiany, bądź anulowania wskazanej w wypowiedzeniu przyczyny rozwiązania stosunku pracy, a takiego żądania nie można skutecznie dochodzić przed sądem. Zgodnie z art. 45 § 1 k.p. pracownikowi przysługuje roszczenie o uznanie

bezsukteczności wypowiedzenia , a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo odszkodowanie. Art. 61 k.c. stanowi, że oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie jest złożone z chwilą gdy doszło do niej taki sposób że mogła zapoznać z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej. Powód wyraźnie oświadczył, że w „ rezygnuje z tego kroku” tj, z żądania przywrócenia do pracy i to oświadczenie w dniu 11 marca 2016 roku zostało wysłane pozwanemu. . Zmiana żądania nastąpiła w piśmie procesowym z dnia 29 czerwca 2016 roku i pozwany nie wyraził na to zgody. W związku z tym Sąd Rejonowy mógł jedynie orzekać w zakresie odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy.

Bez znaczenia w związku z tym są rozważania , czy przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy było celowe. Sąd I instancji w uzasadnieniu orzeczenia niepotrzebnie rozważał tę kwestię, skoro wcześniej uznał, że powodowi roszczenie o przywrócenie do pracy nie przysługiwało. Nie doszło do naruszenia art. 233 k.p.c. oraz art. 316 k.p.c. Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu I instancji, że powód wnosząc pozew dokonał wyboru świadczenia przemienneho, bowiem zrezygnował z przywrócenia.

Słuszne jest stanowisko powoda , że ustanowienie pełnomocnika procesowego ma na celu udzielenie pomocy prawnej w toku procesu . Data objęcia funkcji pełnomocnika nie niweczy skutków dotychczasowego postępowania. Pełnomocnik formułując żądanie oraz zgłaszając wnioski winien uwzględniać stan postępowania na tę datę. W niniejszej sprawie pełnomocnik pominął okoliczność, że powód złożył wyraźne oświadczenie o rezygnacji z przywrócenia do pracy.

W związku z powyższym apelację powoda jako bezzasadną oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. Pełnomocnik powoda nie zgłosił wniosku o zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił zarzutów apelacji strony pozwanej. Spór w niniejszej sprawie nie dotyczy oceny zdolności do pracy w charakterze górnik. Zbędne było dopuszczanie dowodu z opinii biegłych z zakresu medycyny pracy , okulistyki , otolaryngologii. Wyniki badań potwierdziły jedynie, że A. O. był zdolny do pracy na wskazanym stanowisku. Wnioski o dopuszczenie dowodu z kolejnych opinii biegłych okulisty i laryngologa psychologa prowadziłyby jedynie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu. Nadto były one nieuzasadnione, skoro podstawą zakwestionowania pierwszego orzeczenia lekarskiego przez pozwanego były wyłącznie wątpliwości dotyczące stanu psychicznego powoda.

Podstawową kwestią w niniejszej sprawie jest to, że powód dnia 26 stycznia 2016 uzyskał zaświadczenie o zdolności do pracy w charakterze górnik wydane przez lekarza medycyny pracy .Pracodawca wbrew przepisom skierował powoda ponownie do lekarza przed upływem 7 dni od daty wydania orzeczenia o zdolności do pracy. Doszło do naruszenia przepisów rozporządzenia W sprawie przeprowadzenia badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych dla celów przewidzianych w k.p. z dnia 30 maja w 1996 roku w brzmieniu obowiązującym w dacie wydawania orzeczenia. § 5 tego rozporządzenia w ust. 1 stanowi, że pracownik i pracodawca, który nie godzi się z treścią wydanego zaświadczenia o którym mowa w § 3 ust. 4 może wystąpić w ciągu siedmiu dni od dnia wydania zaświadczenia za pośrednictwem lekarza który wydał zaświadczenie z wnioskiem o przeprowadzenie ponownego badania . Ust. 2 Badania, o których mowa w ust. 1 przeprowadza się wojewódzkim ośrodku medycyny pracy właściwym ze względu na miejsce świadczenia pracy lub siedzibę jednostki organizacyjnej, w której jest zatrudniony pracownik, a jeżeli kwestionowane zaświadczenie zostało wydane przez lekarza zatrudnionego w wojewódzkim ośrodku medycyny pracy - w najbliższej jednostce badawczo-rozwojowej w dziedzinie medycyny pracy.... Ust. 4 Badanie, o którym mowa w ust. 1 powinno być przeprowadzone w terminie czternastu dni od dnia złożenia wniosku. ustalony na jego podstawie orzeczenie lekarskie jest ostateczne. Orzeczenie to jest podstawą do wydania przez lekarza przeprowadzającego ponowne badanie zaświadczenia o którym mowa w § 3 ust. 4 to jest orzeczenia o zdolności do pracy. Pracodawca tę drogę pominął

Jako niezgodną z prawem i niedopuszczalną należy uznać praktykę odsyłania pracownika na badania lekarskie do czasu uzyskania zgodnego z wolą pracodawcy orzeczenia o zdolności do pracy bez wykorzystania drogi odwoławczej.

Weryfikacja orzeczenia lekarskiego o zdolności do pracy jest oczywiście możliwa, jeżeli nastąpi zmiana stanu zdrowia i upłynie termin do wniesienia odwołania. Skoro pozwany naruszył przepisy powołanego rozporządzenia, to wskazana powodowi przyczyna wypowiedzenia z dnia 3 lutego 2016 roku - to jest brak możliwości zatrudnienia zgodnie z zaleceniem lekarskim zawarta w orzeczeniu z dnia 3 lutego 2016 roku - była nieuzasadniona, bowiem orzeczenie to nie mogło stanowić podstawy do stwierdzenia zdolności bądź niezdolności do pracy.

W przypadku braku orzeczenia o całości żądania ustawodawca przewidział możliwość uzupełnienia wyroku, a wnoszenie apelacji od nieistniejącej części orzeczenia jest niedopuszczalne. W związku z tym zarzut naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. nie może się ostać.

Reasumując, zarzuty apelacji powoda i pozwanego nie zasługiwały na uwzględnienie. Wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu, a orzeczenie w Sądzie II instancji zapadło na podstawie art. 385 k.p.c. Koszty zastępstwa procesowego wzajemnie zniesiono między stronami na podstawie art. 100 k.p.c..

(-) sędzia Anna Capik-Pater (-) sędzia Teresa Kalinka (spr.) (-) sędzia Grażyna Łazowska